

Поет оспівував поета

Про символ нашого народу, Тараса Шевченка, ми знаємо майже усе: від босоногого дитинства – до останніх днів у сирій петербурзькій майстерні. З дитинства запали у наші душі Кобзареві вірші. Народний пророк, титан духу першим закликав: "Вставайте, кайдани порвіте! І вражою злою кров'ю волю окропіте!".

Ці слова ведучих стали прологом урочистостей з нагоди Шевченківських днів на Дубенщині, які відбулись минулого тижня. Потрібно віддати належне організаторам свята, які не пішли роками протоптаню стезиною, і обрали не довгі нудні доповіді із загальновідомими фактами з життя та творчості поета, а здійснили спробу відзначити дату силами аматорських колективів.

Вечір відкрила народна аматорська хорова капела районного Будинку культури під керівництвом заслуженого працівника культури України Ганни Катанаш. Шевченківський "Заповіт" у виконанні колективу став заспівом великої концертної програми. Не менші оплески викликали у залі хор училища культури "Відродження", яким керує "Відмінник освіти" Лідія Анікушина та ансамбль Дубенського педагогічного коледжу (художній керівник Леонід Мороз).

Загальновідомо, що наш край Тарас Шевченко згадував у своїй творчості. Зокрема, у поемі "Варнак" є такі рядки: "Багато дечого не стало, сказав старий. Води чимало із Ікви у море утекло. Над Іквою

було село. У тім селі, на безталання та погибель виріс я. Лихая доленька моя...”.

На сцені змінювались аматорські колективи. Самодіяльні митці декламували вірші (особливо зворушливо вони звучали з дитячих вуст), виконували інсценівки, кружляли у танку. Та найдовше на сцені цього вечора демонстрував свій талант Микола Тимчак. І це був випадок, коли його тривале спілкування з глядачем не надокучило, а було окрасою вечора. На жаль, таку чудову можливість почути нашого славного земляка використало не надто багато дубенчан: значні прогалини у залі впадали у вічі. Ця сумна картина не пройшла повз увагу Миколи Тимчака:

- Збирає Тарас до свого дзвона, якого ми досі ще не всі чуємо. Не всі сходяться на Прощу до нього. Але такі ми вже є. Ще довго Тарас нестиме нам свічку, яку тримав на автопортреті – свічку слова нашого, свічку духу нашого.

Поет оспівував Поета. А ще возвеличував Україну, матір. Читав вірші із нової поетичної збірки “Сніги”. Мабуть, дехто у залі вперше мав нагоду почути Тимчака-пісняря, який виконав під гітару дві пісні. Та все ж головним було поетичне слово. Як народжуються вірші? З цікавих розповідей, почутих від людей, теж. В одній з дубенських лікарів померла бабуся. Серед нехитрих речей покійної знайшла вона поминальну книжку, з якою бабуся ходила у Великий піст на поминальні суботи до церкви. Те, що онука побачила у тій книжині – вразило її, а відтак і сколихнуло емоції поета. У тій книжці був пом’янутий весь замордований рід, а між ними – Тарас Шевченко... І поет написав рядки: “Я носив би ту книжку від хати до хати, я просив би дітей по ній вчити читати”.

Юрій ШЕСТАЛЮК.